

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 28.068 van 28 mei 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
X
handelend in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van de minderjarige X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van X, die allen verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2009 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 26 januari 2009, waarbij een aanvraag voor een visum lang verblijf wordt geweigerd.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 22 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VERHELLEN, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Op 20 april 2007 werd in Marokko ten behoeve van een minderjarige een "Kafala"-akte verleden die door de Rechtbank in Casablanca op 10 mei 2007 werd gehomologeerd.

1.2. Op 31 juli 2008 werd via het Belgische Consulaat-Generaal voor de minderjarige een tweede visumaanvraag ingediend, in hoofdde op grond van artikel 10, § 1, 1° en in subsidiaire orde op grond van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

1.3. Op 26 januari 2009 nam de gemachtigde van de minister een beslissing tot weigering van het visum. Verzoekers bevestigen in hun verzoekschrift dat zij hiervan op 3 februari 2009 in kennis werd gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“De aanvraag komt niet in aanmerking voor een gezinshereniging op basis van artikel 10 van de wet van 1/12/1980. In artikel 13 van het bilateraal tewerkstellingsakkoord België-Marokko wordt gesproken over “minderjarigen ten laste”, dit mag echter niet uit zijn context getrokken worden. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid voor een Marokkaanse werknemer die in België is tewerkgesteld en gevestigd, om zijn gezin te laten overkomen. Dit gezin bevat de echtgenote en de minderjarige (kinderen) ten laste. Bovendien voorziet artikel 12 van dit akkoord in de mogelijkheid om kinderbijslag te ontvangen voor de kinderen die in België vertoeven. De aanvraag werd behandeld op basis van artikel 9 van de Wet van 15/12/1980. Er zijn onvoldoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de toelating op basis van artikel 9 van de wet zouden kunnen rechtvaardigen. Betrokkene is niet geïsoleerd in het land van herkomst, zij vormt daar een gezinscel met haar twee broers. Niets belet de voogden om tegemoet te komen aan de noden van betrokkene terwijl zij in haar herkomstland verblijft bij haar familie.”

2.2. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9, 10 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers stellen in een eerste middelonderdeel dat geen rekening gehouden werd met de argumenten die zij aanhaalden in hun visumaanvraag. Verzoekers baseerden zich in hun aanvraag op artikel 10, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 13, eerste lid van de overeenkomst tussen België en Marokko betreffende de tewerkstelling van Marokkaanse werknemers in België van 17 februari 1964, goedgekeurd bij wet van 13 december 1976 (BS, 17 juni 1977) (Bilateraal Tewerkstellingsakkoord Marokko) aangezien deze bepaling niet spreekt van een afstammingsband, doch enkel van “minderjarigen ten laste”. Zij benadrukten dat er aldus geen biologische afstammingsband dient te zijn. Zij wezen tevens op de inhoud van de gehomologeerde “kafala” naar Marokkaans recht. Het motief van de verwerende partij dat verzoekers artikel 13 van het Bilateraal Tewerkstellingsakkoord uit zijn context halen, is volgens verzoekers niet afdoende. Verzoekers benadrukken dat de verwerende partij geenszins motiveert hoe zij de verdragsrechtelijke terminologie “minderjarigen ten laste” uit zijn context gehaald hebben. Verzoekers vervolgen dat zij aangetoond hebben dat de betrokkene minderjarig is en dat zij te hunnen laste is. Volgens verzoekers heeft de verwerende partij niet afdoende gemotiveerd waarom de door hen aangebrachte stukken en argumenten niet weerhouden kunnen worden. Door te stellen dat met artikel 13 van het Bilateraal Tewerkstellingsakkoord enkel minderjarige “kinderen” ten laste zouden worden bedoeld, voegt de verwerende partij volgens verzoekers een voorwaarde toe aan het Bilateraal Tewerkstellingsakkoord Marokko.

In een tweede middelonderdeel vechten verzoekers de beslissing aan voor wat de motivering in het licht van artikel 9 van de Vreemdelingenwet betreft. Verzoekers stellen dat de bestreden beslissing ook op dit punt onvoldoende rekening houdt met de door hen aangebrachte argumenten. Verzoekers verwijzen naar de elementen die zij aanvoerden bij hun visumaanvraag die volgens hen aantonen dat er voldoende humanitaire motieven zijn om het visum toe te kennen, met name de gezinsband die door toedoen van de “kafala” is ontstaan en die bescherming verdient, de rechten van het kind die ontleend worden aan de “kafala”, de voorgelegde verbintenis tot tenlasteneming, het gebrek aan andere familieleden

in Marokko met voldoende middelen die voor de minderjarige kunnen instaan en het aangetoonde inkomen van verzoekers. Verzoekers benadrukken dat de bestreden beslissing geenszins motiveert hoe de Belgische overheid in casu het door internationale verdragen beschermde recht op eerbiediging van het gezinsleven garandeert en zij volkomen stilzwijgend is wat de toepassing van deze door hen ingeroepen verdragsbepalingen betreft. Verzoekers vervolgen dat de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissing geen afweging heeft gemaakt aan de hand van de in het dossier voorliggende feiten. Verzoekers voegen eraan toe: *“Dat, indien de vereiste afweging wel was gebeurd, het duidelijk zou zijn geweest dat in casu de feiten van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing niet naar recht en redelijkheid kunnen dragen.”* Verzoekers verwijten vervolgens de beslissing *“een kennelijke wanverhouding en een disproportionele inmenging vanwege de overheid in het gezinsleven van verzoekers door te stellen dat de minderjarige (S.) gewoon in Marokko kan blijven en dat haar voogden aan haar noden kunnen tegemoet komen vanuit België”*. Volgens verzoekers hebben zij in ondergeschikte orde aangetoond dat er voldoende humanitaire motieven zijn om de minderjarige naar België te laten komen. Ze beëindigen hun betoog met de stelling dat *“de juridische grens van de discretionaire bevoegdheid wordt getrokken door het redelijkheidsbeginsel en dat dit redelijkheidsbeginsel in casu werd geschonden.”*

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt de verplichting in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers een aanvraag hadden ingediend om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen. Deze aanvraag werd in hooforde ingediend op grond van gezinshereniging en in subsidiaire orde op grond van humanitaire redenen (zie punt 1.2.).

2.7. Voor zover de aanvraag het verkrijgen van een visum gezinshereniging betrof (eerste middelonderdeel), wordt in de bestreden beslissing de toepassing van artikel 10, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet op grond waarvan men van rechtswege een toelating tot verblijf krijgt, uitgesloten. Deze bepaling luidt als volgt:

“Art.10 § 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

1° de vreemdeling wiens recht op verblijf erkend wordt door een internationaal verdrag, door een wet of door een koninklijk besluit; (...)”

Verzoekers stelden in hun aanvraag dat hun minderjarige familielid valt onder het toepassingsgebied van artikel 13 van het Bilateraal Tewerkstellingsakkoord Marokko, dat het volgende stipuleert:

“De Marokkaanse werknemers die in België zijn tewerkgesteld en gevestigd, kunnen hun gezin laten overkomen, zodra zij drie maand hebben gearbeid en op voorwaarde dat zij over een behoorlijke huisvesting voor hun gezin beschikken. Dit laatste omvat de echtgenote en de minderjarigen ten laste. (...)”

Het kernpunt van de betwisting komt dus neer op de verschillende interpretatie van het begrip *“minderjarigen ten laste”* uit artikel 13 van het Bilateraal Tewerkstellingsakkoord Marokko. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de *“minderjarigen ten laste”* als onderdeel van het gezin *“niet uit zijn context getrokken”* mag worden. Het gezin omvat naar luid van de bestreden beslissing *“de echtgenote en de minderjarige (kinderen) ten laste.”* Ter ondersteuning van deze interpretatie verwijst de verwerende partij in de bestreden beslissing naar artikel 12 van het Bilateraal Tewerkstellingsakkoord Marokko dat het sociaalrechtelijk statuut van de arbeidsmigrant regelt en voorziet *“in de mogelijkheid om kinderbijslag te ontvangen voor de **kinderen** die in België vertoeven.”* Verzoekster stelt daarentegen dat artikel 13 van het Bilateraal Tewerkstellingsakkoord Marokko niet vereist dat er een afstammingsband bestaat, waardoor de minderjarige die verzoekers wensen te laten overkomen aan alle voorwaarden voldoet.

2.8. Voor de interpretatie van het begrip *“minderjarigen ten laste”* uit het Bilateraal Tewerkstellingsakkoord Marokko verwijst de Raad in de eerste plaats eveneens naar de context van deze bepaling. Het begrip komt aan bod in het kader van de door artikel 13 geboden mogelijkheid voor Marokkaanse werknemers om hun gezin te laten overkomen. Zoals in de bestreden beslissing kan worden verwezen naar artikel 12 van hetzelfde Bilateraal Tewerkstellingsakkoord, waarin het sociaalrechtelijk statuut van de Marokkaanse arbeidsmigrant wordt geregeld en in het bijzonder naar het punt 2. waarin met betrekking tot de kinderbijslag wordt verwezen naar *“**kinderen**”* die respectievelijk in België en in Marokko vertoeven. Uit niets blijkt dat in het Bilateraal Tewerkstellingsakkoord Marokko met betrekking tot het verblijfsrecht een meer uitgebreide categorie familieleden zou worden beoogd dan met betrekking tot de sociale zekerheidsrechten. Daarnaast wijst de Raad op vergelijkbare tewerkstellingsakkoorden die tussen 1956 en 1970 werden afgesloten met Spanje, Griekenland, Turkije, Italië, Tunesië, Algerije en Joegoslavië, waarbij (met uitzondering van het akkoord met Italië dat toen reeds E.E.G.-Lidstaat was) in de gezinsherenigingsbepaling steeds gewag wordt gemaakt van *“minderjarige **kinderen** ten laste”*.

Vervolgens dient te worden gekeken naar de wil van de stellers van de tewerkstellingsakkoorden. Uit de parlementaire voorbereiding (Verslag namens de commissie voor de Buitenlandse Zaken naar aanleiding van het ontwerp van wet houdende goedkeuring van de bilaterale akkoorden betreffende de tewerkstelling in België van buitenlandse werknemers, *Parl.St.*, Senaat, 1974-1975, nr. 563/2) blijkt wat met deze akkoorden op het vlak van gezinshereniging werd beoogd:

“(...) de verschillende akkoorden (omvatten) gelijkaardige bepalingen die als volgt kunnen samengevat worden:

1.- Aanwervingsprocedure.

(...)

2.- Rechten en voordelen van de werknemers.

De werknemers hebben het recht:

*- onder bepaalde voorwaarden hun familie (echtgenote en minderjarige **kinderen** ten laste) bij hen te laten komen;*

- een arbeidskaart te bekomen (...)"

Uit niets blijkt derhalve dat het de bedoeling was om voor Marokkaanse werknemers een breder "gezinsconcept" te hanteren dan voor de werknemers ressorterend onder de andere Bilaterale Tewerkstellingsakkoorden.

Ten slotte vestigt de Raad de aandacht op volgende overweging uit een arrest van de Raad van State met betrekking tot deze problematiek (RvS 20 januari 1983, nr. 22.867):

"(...) Overwegende dat in verband met artikel 13 van voornoemde bilaterale overeenkomst, artikel 10, 4° van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 moet worden vermeld, dat als volgt luidt: 'Onder voorbehoud van de bepalingen van artikel 12, (modaliteiten voor het verlenen van een verblijfsvergunning) zijn van rechtswege toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk toegelaten: ... 4° de vreemdeling die de echtgenote is van een tot verblijf in het Rijk toegelaten of gemachtigde vreemdeling en die met deze samenleeft, alsmede hun kinderen die niet de leeftijd hebben bereikt welke de Belgische wet voor de burgerlijke meerderjarigheid heeft bepaald en die te hunnen laste zijn en met hen samenleven';
 2.3. overwegende dat zowel de bepaling van artikel 13 van de voornoemde overeenkomst tussen Marokko en België als artikel 10, 4° van de vreemdelingenwet van 15 december 1980, naar hun bewoordingen, tot doel hebben het gezin te herenigen dat tengevolge van het verblijf in België van de echtgenoot of van de vader uit elkaar is gerukt; dat die hereniging in België uiteraard een wedersamenstelling beoogt van het gezin van de twee echtgenoten en desgevallend van hun gemeenschappelijke kinderen; dat immers de woorden 'hun gezin laten overkomen' in artikel 13 van de overeenkomst tussen Marokko en België en de woorden 'alsmede hun kinderen uit artikel 10, 4° van de vreemdelingenwet klaarblijkelijk één en hetzelfde gezin met zijn gemeenschappelijke kinderen op het oog hebben; (...)"

2.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekers' "grammaticale interpretatie" van artikel 13 van het Bilateraal Tewerkstellingsakkoord Marokko niet kan worden bijgetreden. De bestreden beslissing beantwoordt op een afdoende wijze het argument van verzoekers dat er geen biologische afstammingsband dient te zijn door te stellen dat, verwijzend naar artikel 12 van het Bilateraal Tewerkstellingsakkoord dat uitdrukkelijk de minderjarige kinderen viseert, het begrip "*minderjarigen ten laste*" niet uit zijn context mag worden getrokken. De wettelijke verplichting tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de gemachtigde van de minister de motieven van de beslissing dient te geven (RvS 14 april 2006, nr. 157.584). Aangezien de gemachtigde van de minister vaststelt dat de betrokken minderjarige geen kind is van verzoekers, wat verzoekers zelf toegeven door in hun verzoekschrift te stellen dat de "kafala" geen afstammingsbanden creëert, diende hij niet verder te motiveren met betrekking tot de stukken die verzoekers hadden aangebracht ten bewijze van het feit dat het om een minderjarige ten laste gaat. Voorts blijkt uit niets dat men met het begrip "*minderjarigen ten laste*" een ruimere categorie beoogd heeft dan de afstammelingen in neerdalende lijn in de eerste graad die ten laste zijn van de in België verblijvende Marokkaanse werknemers. Bijgevolg mist verzoekers' stelling dat de gemachtigde van de minister een voorwaarde toevoegt aan het Bilateraal Tewerkstellingsakkoord juridische grondslag. De gemachtigde van de minister is op grond van de gegevens uit het dossier niet op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit gekomen dat de aanvraag "*niet in aanmerking (komt) voor gezinshereniging op basis van artikel 10 van de wet van 15/12/1980.*"

Er werd geen schending van artikel 10 van de Vreemdelingenwet aangetoond, noch van de materiële motiveringsplicht of het in het middel aangehaalde zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Het eerste middelonderdeel is ongegrond.

2.10. Voor de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen (tweede middelonderdeel) werd toepassing gemaakt van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Naar aanleiding van dergelijke aanvraag om machtiging tot verblijf beschikt de gemachtigde van de minister over een ruime discretionaire bevoegdheid. Op grond van de gegevens uit het dossier dient de gemachtigde van de minister te bepalen of er voldoende redenen zijn om een machtiging tot verblijf toe te staan. In voorliggend geval was de gemachtigde van de minister van oordeel dat er *"onvoldoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig zijn."*

2.11. De Raad merkt op dat verzoekers met hun herhaling van de in de visumaanvraag aangehaalde argumenten en hun bloot betoog dat zij wel degelijk humanitaire motieven hebben aangehaald, niet aantonen met welke elementen uit hun aanvraag de gemachtigde van de minister bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden of op welk punt de beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Verzoekers bevestigen immers zelf in hun aanvraag dat de minderjarige *"momenteel in Casablanca (woont) in het ouderlijk huis, samen met haar twee broers."* In de bestreden beslissing wordt bijgevolg terecht gesteld: *"(...) Betrokkene is niet geïsoleerd in het land van herkomst, zij vormt daar een gezinscel met haar twee broers."* De Raad merkt op dat verzoekers deze nochtans pertinente overweging uit de bestreden beslissing niet kunnen weerleggen. Door te stellen dat de twee broers van de minderjarige niet beschikken over voldoende middelen van bestaan tonen verzoekers niet aan dat er geen sprake is van een gezinsleven tussen de minderjarige en haar broers. Aangezien de gemachtigde van de minister wijst op dit gezinsleven in Marokko, diende hij in de bestreden beslissing niet te motiveren voor wat betreft de door verzoekers ingeroepen verdragsbepalingen, die volgens verzoekers het gezinsleven beschermen dat zij beogen te leiden met de minderjarige in België. Daargelaten de vraag of het laten verlijden van een "kafala"-akte een gezinsband doet ontstaan met de in België verblijvende voogden die bescherming verdient in het licht van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), wijst de Raad erop dat artikel 8 van het EVRM geenszins de verplichting inhoudt om een verblijfsmachtiging toe te staan. Bovendien blijkt uit rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat in dergelijk geval dient te worden nagegaan of het niet mogelijk is een gezinsleven uit te bouwen in het land van herkomst (EHRM 19 februari 1996, *Gül t. Zwitserland*). Uit het dossier blijkt dat het minderjarige familielid actueel in Marokko een gezinsleven onderhoudt met haar broers en de gemachtigde van de minister stelt dit vast in de bestreden beslissing. De motiveringsplicht vereist in deze omstandigheden niet dat de gemachtigde van de minister dit vastgesteld gezinsleven in Marokko dient af te wegen ten opzichte van een beoogd gezinsleven in België. Verzoekers maken alleszins niet aannemelijk dat de beslissing waarbij een visum lang verblijf wordt geweigerd een disproportionele inbreuk uitmaakt op het gezinsleven van de minderjarige in kwestie. Hetzelfde geldt mutatis mutandis voor de ingeroepen artikelen van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (IVRK) waarnaar verzoekers verwijzen. In deze artikelen kan evenmin worden gelezen dat men aan de minderjarige een visum dient af te leveren. Verzoekers blijven ook in gebreke aan te tonen dat het belang van het kind geschaad wordt door de bestreden beslissing die het gezinsleven van het kind in Marokko situeert. Met betrekking tot het gebrek aan inkomen van de familieleden in Marokko en de belofte om financieel in te staan voor de minderjarige, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat *"niets (...) de voogden (belet) om tegemoet te komen aan de noden van betrokkene terwijl zij in het buitenland verblijft bij haar familie."* Verzoekers tonen met hun betoog dat de bestreden beslissing hierin niet kan worden gevolgd, niet aan dat het oordeel van de gemachtigde van de minister op dit punt kennelijk onredelijk is. Door te bevestigen in hun verzoekschrift dat zij *"nu reeds financieel in(staan) voor haar, o.m. door de verdere afbetaling van de woning waarin zij nu nog woont, en wensen dit –gelet op het juridisch kader dar door de kafala werd gecreëerd- ook in de toekomst verder op zich te nemen"*

bevestigen verzoekers dat zij verder tegemoet zullen komen aan de noden van betrokkene. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk te werk ging of onvoldoende rekening hield met de elementen uit de aanvraag. Er werd geen schending van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, noch van de materiële motiveringsplicht, noch van het in het middel aangehaalde redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

Het eerste middel is in beide onderdelen ongegrond.

2.12. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van de artikelen 3 en 16 van het IVRK, evenals de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel. Verzoekers stellen dat voormelde verdragsrechtelijke bepalingen in hun aanvraag werden ingeroepen, maar dat *“de bestreden beslissing volkomen zwijgt over de verdragsrechtelijke bepalingen die in casu van toepassing zijn, meer bepaald artikel 8 E.V.R.M. en de artikelen 3 en 16 van het IVRK(...) Dat dit naast de in het eerste middel opgeworpen schending van de motiveringsplicht (...), ook een schending inhoudt van de vermelde verdragsrechtelijke bepalingen zelf.”* Verzoekers verwijzen wederom naar de elementen die ze ter ondersteuning van hun visumaanvraag hadden ingeroepen, met name het recht op bescherming van het privé- en gezinsleven, de “kafala” en de rechten van het kind. Verzoekers stellen dat het recht op bescherming van het gezinsleven kan worden ingeroepen door alle rechtssubjecten die de facto een gezin vormen. Verzoekers verwijzen tevens naar het Verdrag van 19 oktober 1996 inzake de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning, de tenuitvoerlegging en de samenwerking op het gebied van ouderlijke verantwoordelijkheid en maatregelen ter bescherming van kinderen, waaruit volgens verzoekers volgt dat bij de “kafala” een te beschermen gezinsband bestaat. Verzoekers stellen dat de verwerende partij hieromtrent met geen woord reept en geheel voorbij gaat aan het internationaal beschermde recht op eerbiediging van het gezinsleven, wat neerkomt op een schending van de artikelen 3 en 16 IVRK en van het artikel 8 van het EVRM. Verzoekers benadrukken dat, ook al creëert de “kafala” geen afstammingsbanden, dit niet wegneemt dat ze de facto een gezin vormen en dat zij zich derhalve in hun visumaanvraag terecht beroepen hebben op deze juridisch vastgelegde gezinsband. Verzoekers verwijzen naar het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Ze wijzen erop dat de Vreemdelingenwet het wettelijk kader vormt waarbinnen het recht op gezinsleven kan worden uitgeoefend. Verzoekers stellen dat dit wettelijk kader er in casu slechts is wanneer aan betrokkene een visum zou worden gegeven. Vervolgens gaat verzoekster nader in op de “kafala”. Ze beweert dat dit meer inhoudt dan het van op grote afstand tegemoet komen aan de noden van de minderjarige. Verzoekers benadrukken dat de bestreden beslissing een onevenredige inmenging in hun privé- en familielevens uitmaakt, daar zij voorbijgaat aan de gezinsband die tussen hen tot stand is gekomen op basis van een “kafala”. Verzoekers besluiten dat de bestreden beslissing de ingeroepen verdragsbepalingen en het proportionaliteitsbeginsel schendt *“zodat zij hervormd, minstens vernietigd dient te worden.”*

2.13. Het redelijkheidsbeginsel, en het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing daarvan, staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301; RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

2.14. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de

bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.15. Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (RvS 9 oktober 2001, nr. 99.581). Artikel 10, § 1,1° van de Vreemdelingenwet kan als een wettelijk kader beschouwd worden binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (RvS 2 februari 2005, nr. 140.105). Conform de bestreden beslissing voldoet de minderjarige niet aan de voorwaarden om in aanmerking te komen voor de toepassing van dit wetsartikel. Verzoekers kunnen niet worden gevolgd waar ze stellen dat dit wettelijk kader slechts bestaat wanneer er een visum zou worden afgeleverd. Zoals reeds gesteld kan in artikel 8 van het EVRM geen verplichting worden gelezen om aan de minderjarige een visum af te leveren. Los van de vraag of het laten verlijden van een “kafala”-akte gezinsbanden schept, herhaalt de Raad dat de gemachtigde van de minister wijst op een actueel gezinsleven in het land van oorsprong bestaat door in de bestreden beslissing te stellen: *“Betrokkene is niet geïsoleerd in het land van herkomst, zij vormt daar een gezinscel met haar twee broers.”*

2.16. Verzoekers maken niet aannemelijk dat het virtuele gezinsleven in België op grond van de “kafala” in het licht van artikel 8 van het EVRM een ruimere bescherming verdient dan het actuele gezinsleven in het land van herkomst. De “kafala” creëert immers geen afstammingsbanden, en verzoekers geven in hun verzoekschrift zelf aan dat deze voornamelijk bijstand op materieelrechtelijk vlak beoogt aangezien ze stellen dat de kafala naar Marokkaans recht inhoudt: *“l’engagement de prendre en charge la protection, l’éducation et l’entretien d’un enfant abandonné au même titre que le ferait un père pour son enfant.”*

Verzoekers kunnen dus niet dienstig voorhouden dat deze “kafala” het recht zou inhouden om de tenlastenemer in het buitenland te vervoegen. Zelfs indien verzoekers deze “kafala” bijkomend moduleren en erin opnemen dat verzoekers er zich toe verbinden om de minderjarige naar België over te brengen, kunnen zij hieruit geen recht op afgifte van een visum door de Belgische Staat puren. Gelet op de inhoud van de verbintenis is het geenszins onredelijk of disproportioneel dat de bestreden beslissing het volgende stelt: *“Niets belet de voogden om tegemoet te komen aan de noden van betrokkene terwijl zij in haar herkomstland verblijft bij haar familie.”* Verzoekers tonen niet aan dat de “kafala” een gezinsband schept die de Belgische overheden op grond van artikel 8 van het EVRM zou verplichten een visum aan de minderjarige toe te staan. Voor het overige wordt nog verwezen naar de bespreking van het tweede middelonderdeel van het eerste middel. Er werd geen schending van artikel 8 EVRM aangetoond.

2.17. Artikel 3 van het IVRK bepaalt het volgende:

“1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuur maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.”

Artikel 16 van het IVRK stipuleert :

*“1. Geen enkel kind mag worden onderworpen aan willekeurige of onrechtmatige inmenging in zijn of haar privé-leven, in zijn of haar gezinsleven, zijn of haar woning of zijn of haar correspondentie, noch aan enige onrechtmatige aantasting van zijn of haar eer en goede naam.
2. Het kind heeft recht op bescherming door de wet tegen zodanige inmenging of aantasting.”*

2.18. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij op dat aan de ingeroepen bepalingen van het IVRK geen directe werking kan worden toegedicht. In hun repliek-memorïe verbazen verzoekers zich hierover en verwijzen zij naar het recent gewijzigde artikel 22 bis van de Grondwet.

2.19. Daargelaten de vraag of de ingeroepen artikelen van het IVRK rechtstreekse werking hebben gelet op de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan, en of de rechtstreekse werking kan aangetoond worden door de verwijzing naar artikel 22 bis van de Grondwet, aangezien in de parlementaire voorbereidingen met betrekking tot dit artikel gesteld werd: *“De parlementaire voorbereiding van die grondwettekst geeft vrij duidelijk aan dat volgens de auteurs de tekst en de nieuwe rechten die hij voor de kinderen bekrachtigt, in principe geen rechtstreekse werking zullen hebben. De formulering van de tekst (vaag en niet scherp gedefinieerd karakter van sommige van de nieuw verankerde rechten/verwijzing naar een tenuitvoerlegging door de bevoegde wetgevers) noopt op het eerste gezicht tot een dergelijke conclusie”* (Parl. St., Kamer, 2007-2008, nr. 0157/005, 13), tonen verzoekers niet aan dat de bestreden beslissing schade toebrengt aan de belangen van de minderjarige of een inmenging uitmaakt in haar privé- of gezinsleven. De Raad verwijst hierbij naar de bespreking van het tweede middelonderdeel van het eerste middel en naar het gestelde in de punten 2.15 en 2.16.

2.20. Waar verzoekers nog de hervorming van de bestreden beslissing vragen en hun in hun visumaanvraag ingeroepen argumenten lijken voor te leggen aan een herbeoordeling door de Raad, dient de Raad nog op te merken dat dit zijn annulatiebevoegdheid, toegekend door artikel 39/2, §2, van de Vreemdelingenwet, overstijgt.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend en negen door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. EKKA.